

Renovant el repertori tradicional

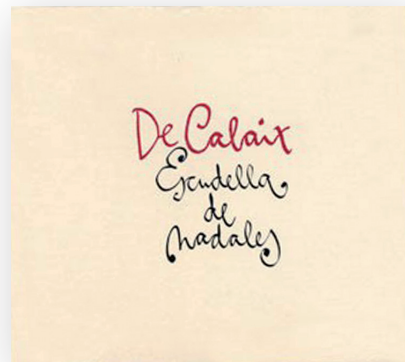
DAVID GRANATO

El repertori tradicional català és un tresor que al llarg dels anys i acumulant hores d'audició de músiques d'arreu –amb el jazz, el pop, la música clàssica, des de la medieval a les últimes tendències d'avantguarda, de Grècia, d'Àsia, africana...– ens fa adonar de com n'és de ric, i com el pas del temps no l'esgota sinó que s'enriqueix amb la seva contínua reinterpretació. Forma part vital de la nostra herència cultural i configura, amb la resta de les arts, la història i el pensament, l'essència de la nostra identitat.

El grup De Calaix, amb Mireia Mena, Gemma Pla i Lurdes Rimalló, reinventa, transforma i renova el repertori tradicional. Juga amb la polifonia, el cant improvisat i els ritmes amb ampolles d'anís, claves, canyes, esquellots, pots de sorra,

etc., per donar una dimensió nova, fresca, divertida i vital del repertori. Canvis de tempo, trencaments de ritme i afegits musicals amb caràcter improvisat enriqueixen –i molt– la seva audició.

En aquest CD ens trobem amb el repertori dedicat al temps de Nadal. És un recull amb les cançons de sempre («Fum, fum, fum», «La Mare de Déu», etc.), d'altres arreplegades dels cançoners i, finalment, cançons apreses de transmissió oral que malauradament, si no les cuidem, estan predestinades a patir l'oblit. Totes conviuen en una «escudella» nadalenca un pèl irreverent (jugant amb el que solen fer al final dels seus espectacles, la improvisació amb una mica de crítica social) molt acurada en el seu tractament musical amb la polifonia de les veus i la seva construcció formal amb la barreja d'elements sonors per enriquir i

DE CALAIX (Mireia Mena, Gemma Pla i Lurdes Rimalló).

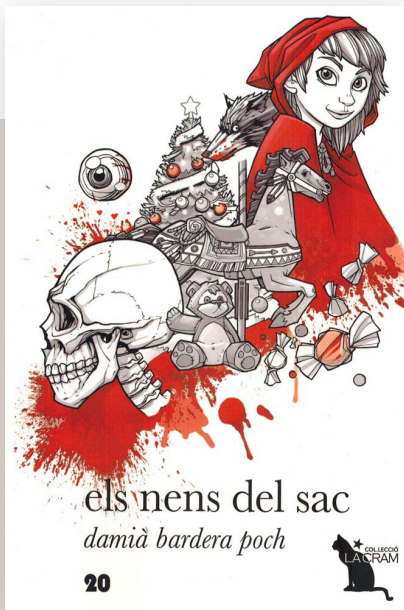
Escudella de Nadales

Autoeditat
Alt Empordà, 2007

no traïr l'essència de la bellesa (com diu Marcel Casellas a la presentació del CD) de les nadales que interpreten.

Aquest és el tercer CD propi autoeditat el 2007 (després dels *Pantone 15 05* i *Pantone 368*) amb un munt de col·laboracions, amb la molt bona producció musical de Ximo Caffarena i amb una acurada presentació del CD a càrrec de Roser Arimany.

els nens del sac

damia bardera poch

20

BARDERA POCH, Damia
Els nens del sac

El Cep i la Nansa edicions,
Col. La Cram, núm. 20.
Vilanova i la Geltrú, 2013
169 p.

No hi he sabut veure, per altra banda, la puresa d'estil que ressenyen alguns. Sí que és cert que en contes com, per exemple, «El cavallitu», «Caputxeta», «El gegant del pi», «Blancaneus», «Les rates», «L'ós panda», l'estil narratiu és molt acurat. Però de vegades sembla que l'autor no es recorda de mantenir aquest nivell formal. Damia Bardera combina la poesia amb la narrativa més transparent. I, des del meu punt de vista, quan vol ser poètic, excel·leix, i quan vol ser més narratiu, simplement no excel·leix tant: s'oblida dels detalls i s'instal·la en els genèrics o no està prou a l'aguait, per exemple, de les redundàncies o de la tirallonga d'adjectius junts que no ofereixen nous matisos.

De tota manera, recomano al lector la lectura d'aquest recull de contes pels motius que he exposat més amunt. Fixeu-vos, si no, en l'acabament del primer conte, «El cavallitu», que, al meu entendre, dóna el to a tot el llibre: «Esperant el retorn circular d'un nen sense cames, un nen de fireta, integrat en un cavall de mentida, i sempre amb un somriure gravat al rostre, tots tres, sense defallences de cap mena, sempre renovant la vida una vegada i una altra».

O, si voleu, en aquestes dues frases que encapçalen «Blancaneus»: «Avui és lluna plena. Una lluna immensa i groga, a punt de rebentar». Per detalls com aquests, ja val la pena llegir *Els nens del sac*.